

J.F. VAN DER POEL

Dolfi Wolfi

EN HET GESTOLEN JACHT

DE SPANNENDE AVONTUREN MET DOLFI - Deel 30

1. GESTOLEN... OF TOCH NIET?

Het is nog vroeg in de morgen als Andy langs de haven loopt. De stilte van de ochtend wordt doorbroken door een schel geluid. 'Daar hebben we Dolfi!' roept Andy blij.

'Piep, piep,' doet Dolfi, alsof hij wil zeggen: 'Ik lust wel een visje.'

'Even geduld, jongen.'

Andy loopt naar zijn speedboot en haalt er een emmertje vis uit. Die vissen krijgt hij van de zoon van de oude visser, die ze elke dag met zijn vissersboot op zee vangt. Andy gooit een paar vissen naar Dolfi, die daar nooit genoeg van krijgt.

'Ga nu zelf maar vis vangen, luie Dolfi.'

Dolfi springt omhoog en laat zich vallen, zodat het water over de rand van de haven spat en Andy helemaal nat wordt.

'Jij ondeugende dolfijn!'

Andy duikt in het water. Hij is nu toch al nat. Het is erg warm op de Key-eilanden, waar Andy woont. Zijn vader werkt daar bij de waterpolitie. Omdat het altijd lekker weer is, lopen de mensen op de eilanden meestal in een korte broek en een T-shirt. De zee is gelukkig dichtbij en ze kunnen allemaal goed zwemmen.

Andy stoet wat met Dolfi. Ze hebben de grootste pret. Andy gaat op Dolfi's rug zitten en de dolfijn zwemt de haven rond met Andy op zijn rug. Andy is op een bijzondere manier met Dolfi bevriend geraakt. Jaren geleden kwam zijn vader Jerry met een klein dolfijntje thuis. Het dier was door zijn moeder in de steek gelaten en door de politie gevonden. Andy

heeft toen voor de dolfijn, die hij de naam Dolfi heeft gegeven, gezorgd, en hem veel kunstjes geleerd. Nu is Dolfi een volwassen dolfijn waar ze al heel wat avonturen mee beleefd hebben.

Ineens duikt er een herdershond het water in. Dat is Wolfi. Hij blaft, alsof hij wil zeggen: 'Goeiemorgen, vrienden!'

Wolfi's baasje, Mirja, verschijnt op de kade en zwaait naar Andy. Andy wuift terug en roept: 'Kom je ook in het water? Het is lekker, joh!'

Mirja neemt een duik en even later zwemmen ze met z'n allen de haven rond. Nu ligt Wolfi op de rug van Dolfi. Er klinkt een geblaf en gepiep van jewelste.

Na een tijdje klimmen ze uit het water.

'Wat gaan we vandaag doen?' vraagt Mirja.

'Zeg het maar.'

'De zee op?'

Andy loopt al naar zijn boot. Varen is hun favoriete activiteit in de zomervakantie.

'Hoelang is Jim nu al op vakantie?' vraagt Mirja, terwijl ze met de speedboot van Andy de zee op varen.

'Al een week of drie, denk ik. Hij zal vandaag of morgen wel weer terugkomen.'

'Ze hebben het vast naar hun zin, zo lekker ver weg in een ander land. Daar is het natuurlijk veel veiliger voor hen. Hier heeft meneer Armstrong toch altijd van die mannen om zich heen die hem moeten beschermen?'

'Je bedoelt beveiligers? Ja, daar moet ik ook niet aan denken. Het lijkt me best leuk om veel geld te hebben en directeur van een vliegtuigmaatschappij te zijn. Maar het is vreselijk dat je dan altijd beveiligd moet worden, omdat er boeven zijn die je willen ontvoeren en denken dat ze dan veel losgeld kunnen eisen.'

'Rijk zijn is niet alleen maar leuk. Jim is enig kind en hij wordt ontzettend verwend,' zegt Mirja.

'Dat vind je van mij zeker ook? Nou, ik heb lieve ouders, maar ze kunnen best wel streng zijn, vooral mijn moeder.'

In dat kikkerlandje waar jij ook vandaan komt schijnt dat normaal te zijn. Zeker weten dat ik nooit meer met jou en je ouders naar Nederland op vakantie ga.'

'Dat zal echt wel weer een keer gebeuren. Mijn ouders en jouw moeder zoeken gewoon om de zoveel tijd hun familie in Nederland op.'

'Het is dat oma er woont. Bij haar kom ik graag. Maar als dat niet zo was, ging ik nooit meer mee naar dat kleine landje met die strenge mensen,' lacht Andy, terwijl hij abrupt gas geeft en ze over het water scheren.

'Doe niet zo gevaarlijk, man!' roept Mirja verschrikt.

'Jij altijd met je gevaarlijk. Wacht maar tot je weer een keer bij Jim in zijn speedboot zit. Dan gil je het helemaal uit,' roept Andy boven het geluid van de golven uit.

'Maar jij ben Jim niet en je moet hem ook niet na-apen.'

Andy neemt gas terug zodat ze elkaar weer beter kunnen verstaan. Ze komen bij het eilandje waar hun vriend Jim woont. De vader van Jim is directeur van een vliegtuigmaatschappij en van het vliegveld in Miami. De familie Armstrong woont op een van de Key-eilanden, in een huis dat zo groot is dat veel mensen het een kasteel noemen. In een haven bij het huis ligt hun grote jacht, *Zeegolf*. Het schip heeft een eigen kapitein en een matroos, Bill. Achter het huis is een klein vliegveld. Zo kan meneer Armstrong met zijn eigen vliegtuigje naar zijn werk in Miami.

'Hé, kijk eens. De haven bij het huis van de familie Armstrong is leeg. Hun zeejacht is weg,' zegt Andy verbaasd, terwijl hij met zijn speedboot een rondje door de kleine haven vaart.

'Hier klopt iets niet. De *Zeegolf* zou gewoon in de haven moeten liggen.'

'Waarom denk je dat? Zijn ze niet gewoon met hun zeejacht op vakantie?'

'Nee, ik weet zeker dat ze gingen vliegen. Ik hoor het Jim nog zeggen.'

'Als dat zo was, had ik het ook wel geweten,' zegt Mirja. 'Je hebt het vast gedroomd.'

‘Denk je dat echt?’ vraagt Andy sceptisch.

‘Ja, ik denk dat je je veel te druk maakt om de familie Armstrong en die grote boot van hen. Of je leest te veel spannende misdaadboeken en daardoor denk je dat er overal boeven zijn.’

‘Nee, dat is niet waar. Ik weet zeker dat de familie Armstrong niet met het zeejacht op vakantie is. Jim vertelde me nog dat hij blij was dat ze gingen vliegen. Op hun zeejacht moet hij altijd hard werken. Dan moet hij de matroos helpen en doen wat de kapitein zegt.’

‘Maar de *Zeegolf* is toch van de vader van Jim? Dan is zijn vader toch zeker de baas?’ zegt Mirja verbaasd.

‘Meneer Armstrong is wel de eigenaar, maar hij heeft een kapitein en een matroos aangenomen om voor de *Zeegolf* te zorgen. Meneer Armstrong laat alles aan hen over. Hij zit liever in een vliegtuig. Op het schip is de kapitein de baas.’

‘Dan ben jij zeker de kapitein van deze speedboot?’ zegt Mirja plagend.

‘Ja, en deze kapitein zegt dat we weer de zee opgaan.’

‘Dat lijkt me logisch. We kunnen moeilijk in dit kleine haventje blijven. Maar wat wil je op zee doen?’ vraagt Mirja, die al vermoedt wat Andy van plan is.

‘We gaan op zoek naar het zeejacht.’

‘Dat dacht ik al. Moet dat echt? Je kunt beter wachten tot Jim terug is. Dan kan hij ons vertellen waar het zeejacht nu is.’

‘Ik stuur Jim wel even een appje, dan kan hij aan zijn vader vragen of het de bedoeling is dat hun jacht er niet is,’ zegt Andy, die zijn telefoon tevoorschijn haalt.

‘De *Zeegolf* ligt vast op een andere plek. Misschien zijn de kapitein en Bill net even met dat schip weg om iets te laten maken, of iets dergelijks. Laten we gewoon iets leuks gaan doen. Kijk hoe Wolfi zich verveelt.’

Wolfi ligt met zijn kop op zijn voorpoten op de bodem van de speedboot. Bij het horen van zijn naam kijkt hij op.

‘Ik vind dat we het zeejacht moeten gaan zoeken, voor Jim

en zijn ouders. Jij hebt alleen maar aandacht voor die hond van je,' zegt Andy geprikkeld.

Mirja reageert gekwetst: 'Nou krijgen we dat weer. Praat alsjeblieft niet zo negatief over Wolfi. Weet je nog toen wij hem voor het eerst zagen?'

'Ja, ja, dat weet ik nog wel.'

'Nou, doe dan ook eens lief tegen Wolfi. Die walvis van je, die krijgt genoeg aandacht van jou. Het is Dolfi voor en Dolfi na. En tegen Wolfi doe je altijd boos.'

'Nou ja zeg, scheld mijn dolfijn maar uit voor walvis. Ik weet heus nog wel hoe we die hond van jou vonden. Ik zie het nog zo voor me, Wolfi vastgebonden op een houten pallet, ronddobberend op zee. Wat was hij toen mager...'

Mirja is blij dat het gekibbel tussen haar en Andy altijd snel voorbij is. Maar ze krijgt weer tranen in haar ogen als ze terugdenkt aan hoe ze Wolfi vonden. Ze aait haar hond, die zijn kop nu op haar benen laat rusten. Dat duurt niet lang, want als ze de haven uitvaren, hoort hij zijn maatje piepen. Dat is voor Wolfi het teken om al blaffend de zee in te springen. Dolfi begroet hem en maakt een paar sierlijke sprongen van blijdschap. Daarna staat hij rechtop, met alleen zijn staart nog in het water. Wolfi blaft, alsof hij wil zeggen: 'Knap hoor!'

Wolfi probeert ook op zijn achterpoten te gaan staan, maar dat lukt natuurlijk niet. Hij zakt al snel weg in het water.

Dolfi gaat nog een keer op zijn staart staan en klapt met zijn vinnen naar Wolfi, alsof hij zegt: 'Toch leuk geprobeerd. Niet slecht voor een hond.'

'Waar vaar je heen?' vraagt Mirja, als de show van hun vrienden voorbij is en Wolfi weer aan boord van de speedboot klimt.

'Heb jij een idee? Hoe kunnen boeven zomaar een zeejacht stelen? Speedboten worden natuurlijk wel vaker gestolen. Maar nu dus ook een zeejacht. De *Zeegolf* van de familie Armstrong is echt heel groot.'

'Daarom geloof ik het nog steeds niet,' zegt Mirja. 'Hun

beveiligers zullen toch ook wel op hun zeejacht letten? Dan kan het toch niet gestolen worden?’

‘Dat is waar. Daarom is het nog vreemder. Wat zullen Jim en zijn ouders dit erg vinden als ze thuiskomen! Ik wou dat ik ze kon helpen.’

‘Hoe zou je hen kunnen helpen? Waar wil je beginnen met zoeken op de grote zee? Misschien is het twee weken geleden al gestolen en nu al heel ver weg.’

‘Ja, je hebt gelijk. Ik weet ook niet goed waar ik moet gaan zoeken.’

‘Weet je wat we doen? We gaan naar de oude visser. Die kan ons vast wel helpen,’ zegt Mirja ineens.

‘Ja, dat is een goed idee!’ Andy voelt zich meteen weer wat beter. ‘De oude visser hoort vaak nieuwtjes van zijn zoon als die op zee is wezen vissen. Laten we hem om raad vragen. Dan kunnen we gelijk een emmertje vis voor Dolfi meenemen. En niet te vergeten: de oude visser maakt de lekkerste gebakken vis. Daar krijg ik nu al zin in,’ lacht Andy.

2. NAAR DE OUDE VISSER

De oude visser woont in zijn eentje op een ruig eiland. Hoewel zijn hut al erg oud is, wil de oude man er niet weg. Zijn zoon Wil zou graag een nieuw huisje voor zijn vader bouwen. Maar de visser voelt zich daar te oud voor. Bovendien heeft hij deze oude hut nog samen met zijn vrouw gebouwd en is Wil er geboren. Zo oud is de hut van de oude visser dus al.

Toen hij nog jong was, ging de oude visser elke dag met zijn boot uit vissen. Later ging hij vaak met zijn zoon mee de zee op. Maar dat kan hij nu niet meer. Hij helpt zijn zoon nog wel bij het sorteren van de vangst. De vis gaat daarna in kratten naar de vismarkt waar die door handelaren wordt gekocht. De kratten brengen ze weg met een oude Jeep. Die heeft de oude visser gekocht toen Wil nog maar acht jaar was. Maar de oude terreinwagen doet het nog best.

Wil gaat elke dag met wat vis bij zijn vader langs. Ook Andy en Mirja gaan graag naar hem toe om zijn verhalen te horen. De oude visser kan mooi vertellen over vroeger.

Jerry, de vader van Andy, en zijn collega John, een grote man met brede schouders, komen er ook graag een gebakken visje eten. Dat kan als het rustig is op de Key-eilanden. Maar in de vakantie heeft de politie het vaak druk. Dan komen er veel mensen naar het gebied, vaak met grote zeejachten. En die komen helaas niet alleen met goede bedoelingen.

Als Andy en Mirja de haven van het eiland van de oude visser binnenvaren, zien ze de politieboot al liggen. De politiemannen zijn deze ochtend op bezoek bij de oude visser.

‘Dat komt goed uit,’ zegt Andy. ‘Dan kunnen we meteen over de gestolen *Zeegolf* vertellen.’

‘Je bedoelt de *Zeegolf* waar de kapitein en Bill toevallig net even mee weg zijn?’ plaagt Mirja, die nog steeds vindt dat Andy te achterdochtig is.

‘We zullen wel zien wie er gelijk heeft. Ik hoop voor Jim en zijn ouders dat jij het bij het rechte eind hebt, maar ik ben bang dat het niet zo is.’

Zo blijven ze kibbelen, terwijl ze de speedboot aan de steiger vastleggen. Als ze wegllopen, horen ze achter zich een bekend geluid. Het is Dolfi, die piept: ‘Ik wacht op jullie. Kom snel terug met een paar lekkere visjes.’

‘Dat komt in orde, vriend,’ roept Andy terug en hij loopt verder met zijn neus in de lucht.

‘Ruik jij wat ik ruik?’

‘Ja, dat ruikt goed!’

Mirja laat Wolfi los. Luid blaffend rent hij naar de hut van de oude visser, alsof hij wil zeggen: ‘Ik ben er ook weer en ik lust wel een koekje’.

Als Andy en Mirja vlak bij het huisje zijn, horen ze de stemmen van Jerry, John, Wil en de oude visser al. Andy laat zijn bekende fluittoon horen. De oude visser kent dat fluitje wel. Hij is vis aan het bakken op de kachel. De platte bakplaat ligt helemaal vol. Grote druppels zweet staan op zijn voorhoofd.

‘Pa, stop er nu maar mee!’ zegt zijn zoon.

‘Nee joh, hoor je dat fluitje niet? Er komen nog twee flinke eters aan!’

De oude visser wordt er altijd weer blij van. ‘Hoe is het toch mogelijk dat iedereen zomaar op mijn gebakken vis afkomt!’

‘Pa, als jij vis bakt, dan ruikt de wijde omtrek ernaar. Kijk maar uit. Straks komen er nog meer mensen naar het eiland en dan worden je haven en je huis te klein,’ grinnikt zijn zoon.

Het duurt niet lang of Andy en Mirja zitten achter een bord met gebakken vis. Het is zo druk in de kleine kamer dat Andy niet de kans krijgt om te vertellen dat de haven bij de familie

Amstrong leeg is en wat hij daarvan denkt.

Wolfi ligt op een oude deken op de grond. Hij heeft zijn koekjes op en doet nu een dutje.

Opeens gaat de telefoon van Jerry over. De anderen kunnen horen dat er een man heel druk en opgewonden begint te praten. Jerry krijgt niet de kans om iets terug te zeggen. Pas als de man wat rustiger wordt, zegt hij snel: 'Meneer, u spreekt met de kustwacht. Probeer alstublieft rustig te vertellen wat er aan de hand is.'

Als het gesprek afgelopen is, legt Jerry met een diepe zucht zijn telefoon op tafel. Het is even stil in de kleine kamer.

'Dat klonk als een man die erg overstuur was.'

'Ja, ik kon er eerst geen touw aan vastknopen. Maar er is weer een schip gestolen. En jullie raden nooit van wie,' zegt Jerry en hij kijkt Andy en Mirja aan.

Andy kan zijn mond niet langer houden: 'Het schip van de familie Armstrong. Die man aan de telefoon was de vader van Jim.'

'Dat heb je snel door, jongen. Het ging inderdaad over het zeejacht van de familie Armstrong. Ze kwamen net terug van vakantie en ontdekten dat het weg is. Maar hoe weet jij dat zo snel?'

'We waren vanochtend bij hun eiland en de *Zeegolf* lag niet in de haven. Dat vond ik raar. Mirja wilde het niet geloven, maar ik dacht meteen al dat de *Zeegolf* gestolen is. Dus ik heb Jim geappt of het klopte dat hun zeejacht niet in de haven lag.'

'Wat slim van je! Jij wordt later vast een goede politieman.'

Andy glimt van trots en kijkt Mirja aan met een blik van 'zie je nou wel?'

Wil, de zoon van de oude visser knikt. 'Het is heel erg op het ogenblik. Ik hoor van de andere vissers de laatste tijd steeds vaker dat er schepen gestolen worden.'

'Maar meneer Armstrong heeft toch bewakers die op zijn huis letten?' zegt de oude visser.

'Die waren zeker ook op vakantie,' zegt Wil met een spottend lachje.

‘En de kapitein dan? En Bill? Die zijn altijd op het schip,’ bedenkt Andy nu pas. ‘Wat zouden de dieven met hen gedaan hebben?’

‘Daar zeg je me wat,’ zegt Jerry tegen zijn zoon Andy. ‘Dat zijn allemaal vragen waar we een antwoord op moeten vinden.’

‘Ik heb wel medelijden met de politie,’ zegt Wil, nu wat serieuzer. ‘Jullie moeten maar weer zien hoe je dit oplost. Ik hoop dat het jullie lukt.’

‘Ja, dat zal niet meevallen,’ antwoordt Jerry en hij zucht nog dieper dan hij eerst al deed. ‘Het lijkt erop dat er een hele organisatie achter zit. Zulke grote zeejachten kun je niet zomaar laten verdwijnen en zo’n duur schip verkopen is helemaal lastig.’

‘Dus...’ zegt John, ‘werk aan de winkel. Tijd voor actie.’

Als de politiemannen weg zijn en ook Wil weer vertrokken is, gaat Mirja nog even aan het werk. Ze helpt de oude visser wel vaker met het schoonmaken van zijn huisje. In de kamer liggen veel oude kranten. Die kunnen bij het oud papier. Maar tussen de kranten ligt ook een andere stapel papier. Het zijn mappen waar met de hand op geschreven is. Ze zien er oud uit. Mirja opent er eentje. Er zitten vergeelde zeekaarten in.

‘Zit je nou in die oude rommel te neuzen?’ zegt de oude visser die Mirja bezig ziet.

‘Misschien vindt Andy die oude zeekaarten wel leuk.’

‘Denk je dat? Die kaarten zijn zo oud. Daar heb je niet veel meer aan. Alle bakens liggen nu op andere plekken in zee. Alleen al daardoor kloppen die oude kaarten niet meer. Maar als je wilt, mag je ze hebben.’

‘Andy, kom eens kijken,’ roept Mirja.

‘Wat heb je? O, oude zeekaarten. Dat is echt iets van vroeger. Als ik op zee ben en ik wil weten hoe ik moet varen, kijk ik gewoon op het scherm van mijn telefoon.’

‘Maar op zo’n grote kaart kun je het hele gebied in één keer zien. Kijk, daar is ons eiland en hier zijn we nu.’ Mirja wijst een aantal plekken aan.

‘Ja, en daar woont Jim. Dat haventje van hen was er dus ook al toen deze zeekaart gemaakt is.’

‘Leuk toch, zo’n oude kaart?’

‘Ja, leuk, maar je hebt er niets meer aan. Of nou ja... Misschien kun je plekken ontdekken waar boeven een gestolen zeejacht zouden kunnen verstoppen. Dan moet je kijken op welke eilanden er bijvoorbeeld grote inhammen zijn.’

‘Aan een inham heb je niet genoeg als je zo’n groot schip wilt verstoppen,’ zegt de oude visser.

‘Waarom niet?’

‘Omdat de politie een helikopter heeft en sinds kort ook een drone. Vanuit de lucht zie je zo’n groot zeejacht zo liggen in een baai of inham. Nee, je moet een plek hebben waar je naar binnen kunt varen.’

‘Waar dan, bijvoorbeeld? Er zijn wel eilanden met grotten, hier en daar en ook op dat eiland daar.’ Andy wijst de plekken op de kaart aan. Hij kent die grotten wel. ‘Maar ik ken geen grot die groot genoeg is om er met een groot zeejacht naar binnen te varen.’

‘Dat is waar. De enige plek waar dat wel kan, is de oude scheepswerf. Kijk, die staat hier op deze oude kaart.’

De oude visser wijst de plek aan en vertelt: ‘Daar zijn twee hoge loodsen waar grote schepen zo naar binnen kunnen varen. Ik heb er vroeger vaak naar staan kijken, toen ik jonger was. Maar dat is al jaren geleden. De werf wordt nu niet meer gebruikt.’

‘Of nog wel, door scheepsdieven,’ lacht Andy.

‘Reken daar maar niet op. Dat is veel te dicht bij de bewoonde wereld. Zo brutaal zullen ze niet zijn.’

‘Dat is waar.’ Andy zucht. ‘Het blijft een groot raadsel.’

‘Gelukkig hebben we goede politiemannen. Jouw vader en John en hun collega’s vinden de *Zeegolf* vast wel terug,’ probeert Mirja de moed erin te houden.

‘Dat moet jij nodig zeggen. Jij wilde niet eens geloven dat de *Zeegolf* gestolen is. En nu praat je alsof jij er verstand van hebt.’

‘O, sorry, meneer de speurneus. Dan ga ik snel weer aan het werk,’ zegt Mirja, die lachend wegloopt om het oud papier in de container te gooien.

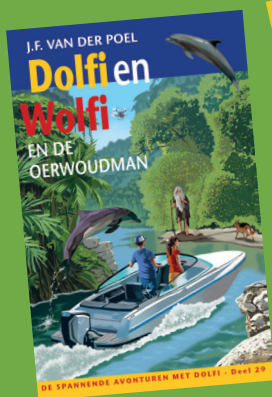
Andy vouwt nog een paar oude zeekaarten uit. Hij kent de Key-eilanden best goed. Op de kaarten kan hij veel plekken aanwijzen waar hij weleens met zijn boot is geweest. Maar hij zou niet weten of er ergens een baai, grot of riviertje is waar je grote jachten kunt verstoppen zonder dat ze vanaf zee of vanuit de lucht te zien zijn.

HET ALLERLAATSTE AVONTUUR VAN DOLFI EN WOLFI

Op de Amerikaanse Key-eilanden verdwijnt plotseling een luxe zeejacht. Andy en Mirja vertrouwen het niet. Samen met Jim gaan ze op onderzoek uit. Met hun speedboot speuren ze de omgeving af. Dan ontdekken ze een verlaten scheepswerf waar vreemde dingen gebeuren. De drie sluipen via een ondergrondse gang naar binnen, maar dan worden ze plots betrapt en vastgebonden. Zonder hulp lijkt ontsnappen onmogelijk. Dolfi en Wolfi zetten alles op alles om hun vrienden te redden.

Opnieuw een spetterend avontuur in de serie *Dolfi en Wolfi*!

Lees ook de andere boeken in de serie!

J. F. van der Poel schreef meer dan zeventig boeken. Voor al zijn werk werd de schrijver in 2013 benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 266 2894 8 NUR 284

